

Coperta: © Cornel Stan

© Cornel Stan

© 2017 (pentru prezenta ediție) Editura Coresi SRL,
WWW.CORESINET. Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-996-014-1

Ediția electronică a prezentei cărți se poate accesa la linkul:
<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-996-015-8>

Acest roman a fost tradus din limba germană de către autor.

Titlul original: **DRACFRIED**, apărut în 2016 la
FORMAT Druckerei & Verlagsgesellschaft mbH, Jena.

*Editura Coresi SRL mulțumește Editurii FORMAT Druckerei
& Verlagsgesellschaft mbH pentru punerea la dispoziție a
fișierelor pre-press folosite pentru imprimarea ediției princeps.*

Pentru mai multe informații privind prezenta carte, scrieți
la coresi@coresinet.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STAN, CORNEL

Dracfried : Dracula versus Diesel : roman / Cornel Stan. –

București : WWW.CORESINET, 2017

ISBN 978-606-996-014-1

821.135.1

Cornel Stan

DRACFRIED

DRACULA VERSUS DIESEL

Roman

WWW.CORESINET

Cuprins

5	<i>Proleg</i>
13	<i>Cartea întâi: Tangouri în jurul lui Einstein</i>
41	<i>Cartea a doua: Diesel pe (ste) foc</i>
69	<i>Cartea a treia: Castelul lui Dracula</i>
93	<i>Cartea a patra: Ursoaice berlineze și carpatice</i>
115	<i>Cartea a cincea: Mobilitas Solemnis</i>
137	<i>Cartea a șasea: Vad-Wilhelm von Bstzburg</i>
159	<i>Cartea a șaptea: Dracfried of Vstornia Made in Hong Kong</i>
185	<i>Cartea a opta: Împărat bătrân, sânge tânăr</i>
213	<i>Cartea a noua: Cercetători, răufăcători și procurori</i>
239	<i>Cartea a zecea: Divina Commedia</i>
263	<i>Cartea a unsprezecea: Sângele Ioanei</i>
281	<i>Cartea a douăsprezecea: Sânge proaspăt pentru Wilhelm</i>
301	<i>Cartea a treisprezecea: Stră-stră-străbunicul lui Dracfried</i>
315	<i>Epilog</i>

Proleg

Ochii lui mari, de un negru profund, plini de energie, străpungeau hățișul de pe terenul foarte abrupt din fața motocicletei, o Enduro, care urmărea lupta întotdeauna în linie dreaptă, în măsura în care asta se putea. Siegfried nu avea cască. Gândurile lui ardeau – nici un material de cască n-ar fi rezistat radiației. Părul lui negru ca pana corbului, cârlionțat și ceva cam lung, flutura în spatele ochilor strălucitori; nasul drept se lungea aproape până la buza groasă de jos, trimisă înainte, în front, de mandibulă.

Siegfried era furios, foarte furios, ceea ce motocicleta simțea în impulsuri. Cu atât mai bine... Pentru ce altceva avea cei doi roboți inteligenți integrați între voința dură și colțuroasă a lui Siegfried și profilul dur și colțuros al terenului? În fiecare roată era integrat un motor electric compact, pentru propulsie. Fiecare dintre acestea avea cuplu maxim de la prima învârtitură – cam atât cât ar avea un motor cu piston de la cinci mii de ture în sus. Motocicleta nu avea lanț; cuplul pe cele două roți era distribuit variabil, între pofta lui Siegfried și realitatea de sub roți. Direcția și amortizarea fiecărei roți erau controlate de minuscule motoare electrice. Curentul

1.1

Neagra motocicletă Enduro reuși să ajungă, prin hățișuri, până la o grădină abruptă; în partea de jos a acesteia era casa șefului de Producție de la Voltornia. Siegfried conduse până la gardul lung de lemn și deschise, din interior, poarta spre stradă. Afară, lângă poartă, pe o bancă de lemn, ședea, ca în fiecare dimineață, mică și îmbrobodită în negru, mama de nouăzeci de ani a șefului de Producție, care își aștepta fiul iubit. Fiu care venea, întotdeauna, seara târziu. Așa de târziu... Da, și? Până atunci bătrânica afla multe lucruri frumoase de la trecători. Și astfel aduna istorioare de noapte bună pentru iubitul ei fiu – care nu mai avea mult până la pensie – după ce acesta se dedica, acasă, nevestei, copiilor, nepoților și altor probleme urgente.

– Bună dimineața, tanti Gertrud!

Ochii ei blânzi străluceau sub baticul negru. Avea o voce atât de caldă și binefăcătoare!

– Neaaața, Siegfried, Fii atent! Armăsarul tău negru, de fier, e așa de sălbatic...

– Da, tanti Gertrud. Azi nu-l scap. Numai trap, niciun strop de galop... Dar ochii lui străluceau; ai bunicuței la fel. Căci ochii ei vedeau în ochii lui și el vedea că ea vedea... *Galopul rămâne secretul nostru, ca ieri și ca întotdeauna, nu-i așa, tanti Gertrud? Doar că azi mă călărește diavolul. Propulsia din roți rămâne azi doar o posibilă explicație a...* „Mai bine să nu-i povestesc asta bunicuței...”

Siegfried merse mai întâi blând și fără zgomot, numai cu motorul electric din spate; turbina de gaz era în repaus, ca întotdeauna pe teritoriul orașului. Curentul pentru motorul electric venea doar din baterie. Traversă două străduțe liniștite, cu căsuțe tradiționale ale sașilor transilvăneni, ajungând în Piața veche primăriei, din care o stradă dreaptă, plină de mici magazine, cafenele și baruri, ducea direct spre stația din vale a telecabinei. Cavalerul neînfricat urcă frontal fâșia abruptă din spatele stației, de pe care copacii fuseseră tăiați până sus, la stația de pe munte, pentru a face loc telecabinei. Turbina se bucura de acest impuls de o sută zece mii de turații pe minut. Bateria nu avea motiv de bucurie, deoarece tot curentul generat de turbină trebuia trimis direct spre motoarele electrice din roți, care asudau de zor. Siegfried devenise ca posedat de diavol, armăsarul metalic trebuind să-i compenseze, electric și electronic, toate năbădăile.

Siegfried ar fi putut chiar să plutească până sus, doar magnetic, fără armăsar, pe sub firele telecabinei, date fiind liniile de câmp magnetic care îi înconjurau capul de-o vreme încoace.

Roțile inteligente făceau, în această situație, minuni: printre buturugi, rădăcini și gropi, numai direcția

comandată electric putea fi de folos! Roțile se puteau întoarce ambele deodată, în paralel, pe diagonala axei motocicletei. Propulsia lor era variabilă după caz: numai pe roata din spate, numai pe roata din față sau în mod egal pe ambele roți. Siegfried știa doar una: putere totală, orice ar fi! Electronica de comandă calcula în fiecare milisecundă scenariile de compromis dinaintea catastrofelor de tot felul.

De la restaurantul de la stația de pe munte, un drum îngust, dar drept, traversa pădurea deasă până la pârtia de schi, unde Siegfried stătuse pe schiuri pentru prima dată în viața lui, între Waltraud și Albert. Electromotoarele din roți respirau în trap lent, turbina trimitea curent bateriei, care își făcea rezerve pe termen lung.

De ce?

Siegfried încercă să analizeze pas cu pas succesiunea faptelor, ceea ce nu îi reușea, dar el începea iar și iar.

De ce?

Ar fi putut, la un moment dat, să facă doi ani de școală într-unul. De fapt, ar fi trebuit, dar el nu a vrut. Voia să rămână cu colegii din clasa lui, i-ar fi părut rău să-i piardă. Asta se întâmplase o dată în clasa a șaptea, apoi, din nou, într-a unsprezecea. I-ar fi lipsit ceva: atât de multe povești frumoase despre faraonii egipteni, despre munții fără asemănare, ca niște mese, din Venezuela, despre impresioniștii din Paris... Ar fi trebuit să sară toate astea... De ce? Pentru că matematica și fizica nu erau o problemă pentru el? Dar cu toate astea, conducerea școlii avea nevoie de un succes deosebit, Inspectoratul Școlar de o școală deosebită, Ministerul Educației de un inspectorat școlar deosebit. Mama lui, Waltraud, avea

deplină înțelegere pentru vederile lui și, oricum, dar mai ales, i-ar fi plăcut mai mult decât orice ca fiul ei iubit să rămână acasă atâta timp cât s-ar fi putut. De tatăl lui adoptiv, Albert, îl lega o solidă prietenie, ca între bărbați, de atunci de când acesta își câștigase dreptul de a-l duce la plimbare, în cărucior, prin Tiergarten, în Berlin.

De la vârsta de doi ani, Siegfried începu să scoată sau să răsucescă toate șuruburile de la orice obiect din casă pe care îl vedea și să inspecteze toate întrerupătoarele dacă se puteau demonta, ceea ce uneori se și întâmpla, spre groaza lui Albert și a lui Waltraud – dar curentul și câinii nu le fac nimic rău copiilor mici. Prima sa motocicletă, chiar dacă fără motor, un cadou de la Albert când împlinise trei ani, fu dezmembrată după prima plimbare. Cu grijă, dar piesă cu piesă. Albert l-a învățat cum se montează la loc. Întâi împreună, apoi Siegfried singur, sub îndrumare, apoi Siegfried singur, fără îndrumare. Siegfried extinse apoi experiențele de demontare la parcul de mașini al copiilor din grădiniță, spre disperarea educatoarelor. La protestele acestora mai avea loc și câte un montaj fără îndrumare, ceea ce provoca transformarea disperării în admirație.

Începând din clasa a doua, Siegfried avu voie să îl ajute pe Albert la repararea jeepului; din clasa a cincea, la montajul motorului. Albert îl învăță regulile, ca în construcția de aeronave: toate piesele demontate – piulițele, șuruburile, șplinturile și restul – trebuiau curățate și fiecare trebuia păstrată într-o punguță de plastic proprie, cu etichetă. Sculele trebuiau ordonate în sertare albe, ca la dentist; la montaj trebuia raportat dacă lipsește vreo șurubelniță; aceasta ar fi putut fi în motor, ca atunci

când cleștele rămânea în burta pacientului, cum i se întâmplase unui chirurg berlinez destul de renumit.

Însă cea mai mare bucurie pentru Siegfried era să fie luat de Albert în fabrica lui de automobile. Roboții învârteau piesele prin aer în toate direcțiile, pentru ca alți roboți să poată suda, găuri, nitui sau înșuruba ceva prin ele. Se mișcau brusc, rapid și precis. De jur împrejur nu era niciun om. Și apoi îl fascinau benzile de montaj. Mai ales „nunta” motoarelor puternice și mari cu caroseriile delicate și grațioase era atât de armonioasă... Dar din păcate atât de rapidă!

Dar pentru Siegfried era de nedescris – la vizitele sale în Berlin, cu mama și Albert –, ceea ce făceau băieții din Centrul de cercetare al profesorului Sturm, băieți care arătau ca niște disc-jockeys și făceau să danseze totul pe monitoarele lor. În toate direcțiile și culorile. Una dintre animații era absolut fantastică: un piston se mișca într-un cilindru, iar DJ-ul întorcea imaginea în spațiu în toate pozițiile posibile. Totul era fie transparent ca sticla – verde, gri, albastru –, fie ca din sărmulițe de argint. Siegfried se uita cu ochi mari cum aerul albastrui din cilindru șiroia și se răsucea, după care, înăuntru, țâșnea un jet verde de combustibil, ca un con, urmat de un fulger de la bujie. De acolo înainte începea partea cea mai frumoasă a acțiunii: focul! Pentru Siegfried asta era mai ceva decât artificiile de Revelion sau focurile de Paște. Flacăra se extindea în toate direcțiile și era destul de colorată, cel puțin pe suprafețele pe care DJ-ii le puteau arăta din toate părțile. Și Siegfried aștepta de fiecare dată cu nerăbdare întrebarea pusă de unul dintre tinerii ingineri:

– Siegfried, unde este cireșa?

Focul din cilindru era ca un tort cu frișcă pe care îl puteai vedea de pe toate părțile, dar de fapt ce era înăuntru? Avea și cireșe, cu sau fără sâmburi, și dacă da, unde exact? Inginerii puteau tăia tortul de pe ecran pe lung și de-a curmezișul. Și la un moment dat apărea cireșa. Ăsta era un loc în care flacăra era deosebit de fierbinte; sau o picătură de benzină care nu putea arde complet și devenea cireșa neagră din tort.

Siegfried primi într-o zi o versiune simplificată a programului și juca mereu un fel de Lego al lui. Nenumărate ecuații seci și desene abstracte de la orele de matematică și fizică prindeau, prin acest joc, viață și culoare.

De ce?

Întrebarea nu îi dădea pace, furia lui era de nestăpânit. Doar terminase bacul fără probleme, drept cel mai tânăr elev din toate timpurile documentate vreodată de la gimnaziul Johannes Honterus. Următoarea etapă era studiul – flăcări, curent, roți –, ce altceva? Din acel moment, și el și părinții deveniseră nesiguri. Tatăl, Albert, l-ar fi trimis cu drag la Universitatea din Berlin, la care el fusese numit profesor onorific pentru mobilitate electrică de mulți ani. Și acolo era și profesorul Constantin Sturm, cunoscut specialist pentru motoare cu propulsie alternativă și președintele unui cunoscut Centru de cercetări pentru tehnica automobilului. Un om care, la început, îl ținuse pe Albert Mann la distanță. Chiar dacă îl respecta! Cu timpul, din acest respect reciproc s-a născut o prietenie solidă. Albert știa că Siegfried, dacă ar fi vrut să meargă la Berlin, nu ar fi

primit pomeni; numai Sturm – adică Furtună – din toate părțile. Cu atât mai mult ca fiu al prietenului său. Dar cine să se pună cu mama Waltraud? Fiul ei la Berlin, în leagănul lui, nu era, în fond, ceva neîntemeiat. Dar fără mama? Niciodată!

Și acum? Albert o iubea pe Waltraud la fel ca de la cea de-a doua lor plimbare comună, în spatele căruciorului cu Siegfried, prin Tiergarten. Waltraud îl iubea pe Albert la fel ca de la prima lor plimbare în doi, în spatele căruciorului cu Siegfried, prin Tiergarten. Siegfried îi iubea pe mama Waltraud și pe tata Albert ca în toate plimbările lor comune prin Tiergarten, din cărucior.

Brașovul avea Universitatea Transilvania, cu o poziție foarte solidă. Albert avea mulți absolvenți de acolo, de care era foarte mulțumit. La fel și ceilalți colegi de la celelalte companii-satelit germane, din Brașov. Singura diferență dintre Berlin și Brașov consta în modul de admitere a studenților: în Berlin contau notele de la bacalaureat, în Brașov exista examen de admitere. Nici una din aceste condiții nu îi puneă vreo problemă lui Siegfried: bacalaureat cu rezultate excelente la un gimnaziu german recunoscut, contra examen la matematică și fizică. Unde ar fi problema? Waltraud, Albert și Siegfried vorbeau adesea despre drumul de urmat, întotdeauna în trei. Un aspect care la început nu constituia un argument deveni din ce în ce mai clar: *Siegfried simțea că are rădăcinile aici, deși mama Waltraud era berlineză și tatăl lui biologic, canalia de Adolf Schlunze, se trăgea de undeva din Saxonia de Jos. Și chestia cu Dracula? În Berlin ar fi avut șansa să scape de stigmatul DracFried pentru totdeauna.*

Dar oare era stigmat sau karma?

La vreo cinci sute de metri după ce Siegfried ajunsese la poalele pârtiei de schi, se bifurca, spre stânga, un drum îngust prin pădure, care ducea la o casă elegantă de lemn, cu o verandă spațioasă. Casa de lemn era așezată pe un soclu înalt din piatră, în al cărui interior se afla o pivniță. Dar nu orice fel de pivniță! Ușa de lemn, deschisă, lăsa să se vadă borcanele cu gogoșari, castraveți, morcovi, bucăți de conopidă, murături în oțet și alte delicatese acre. Klaus, de douăzeci de ani proprietar al acestui restaurant tradițional transilvănean, cu numele atrăgător „Coliba haiducilor”, tocmai cobora scările. Sus era sala cea mare cu șemineul atât de plăcut în mijloc. Klaus căra o ladă plină cu sticle goale, care îi ajungea până la ochi. Îl zărise pe Siegfried imediat, deși nu îi auzise motocicleta, cu motoarele electrice în funcțiune. Klaus era mereu și oriunde. Îl întâlneai în sală cu ospătarii, la mese cu oaspeții, afară cu turiștii, în bucătărie cu porcii mistreți și cu mieii, la a căror preparare era mereu prezent, în pivniță, printre borcanele cu castraveți murați și murături. Klaus era omniprezent, marșea, dimineața,

duminică, de ziua națională a Andorrei, la onomastica Aurerei, la parastasul lui nea Ion, a doua zi de Revelion, salutând delegații și pupându-se cu frații.

– Toate bune, Siegfried?

Ochii lui Siegfried radiau. Dar toate bune? Nu erau.

– Bună, nene Klaus! O să fie.

– Un nectar de caise cald, din oala mare de lut cu păsărica, așa cum vrea întotdeauna călărețul neînfricat?

– Nu, mulțumesc, nene Klaus. Mai bine o cană mare cu zeamă de oțet, din borcanul cu gogoșari de sus. Dar plină, te rog!

– Du-te sus, băiete, și așază-te lângă șemineu. O aduc imediat.

– Nu am timp, scuză-mă, nene Klaus. Trebuie să plec imediat mai departe!

– Stai să iei o îmbucătură, Siegfried, nu poți să bei zeama pe stomacul gol. Tocmai am un mușchiuleț în cuptor.

– Cu părere de rău, nene Klaus, dar aș prefera o coajă din pâinea aia mare, caldă, pe care o ai mereu pentru oaspeți!

Siegfried mănca și bău în șaua motocicletei. Zeama etala parfumul gogoșarilor roșii și verzi din grădina lui Dracula, care fuseseră murați în oțet ardelenesc de mere și peste care fusese turnat ulei sănătos de floarea soarelui, ațâțat cu boabe de piper negru de la mama lui, din Guatemala, și înnobilat cu frunze de laur ai căror strămoși vor fi împodobit capul lui Iulius Cezar.

Klaus îl privi scurt, cu un amestec de milă și admirație în ochi: *e cum e, pare să fie ceva serios, dar băiatul ăsta o să treacă și de asta, ca întotdeauna.*

Când prima tranșă de zeamă dătătoare de putere tocmai traversa tubul de aspirație al lui Siegfried,

generând în venele lui un front de flacără propagat până la vârfurile degetelor de la mâini și picioare, văzu tropăind pe scară în jos un grup de femei și bărbați foarte blonzi, cu picioare foarte lungi, toți și toate frumoși, arătând sănătos și beți-cui. Siegfried înțelegea parțial ce lălăiau, deși nu știa limba; nu era nici germană și nici engleză, dar avea ceva din amândouă. Una dintre frumuseți, care, din fericire pentru Siegfried, corespunzător polarizării lui naturale, era de sex feminin – și încă ceea feminin!!! –, îl privi pe tânăr, salivă de poftă și se apropie de el cu încetinitorul, ca un șarpe. Ceea ce nu păru să-i displacă, independent de mizerabila lui stare de spirit și de poziția nepotrivită în șa.

Ea își încolăci ambele brațe în jurul lui, lent, lasciv. La subraț era puțin transpirată, dar Siegfried simțea asta mai curând ca megagaga. Pielea ei era umedă, dar Siegfried găsi asta și mai gigagogo. Buzele ei, și mai umede, erau deja lipite de ale lui, care, de surpriză, rămăseseră uscate. Acest tip de amestec de umed și uscat era chiar teragugu. Limba ei nu rată ținta. Oh, Doamne, ce mai venea după mega, giga și tera!? Limba lui, însă, se retrase, ca un melc în căsuță. Nu că nu i-ar fi plăcut, dar chiar lângă ei stătea un luptător scandinav, o splendoare de bărbat, cu mult mai înalt și mai lat în spate decât Siegfried. Avea părul des și frumos, o mustață de focă și un tricou fără mâneci, care-i pune bine în evidență mușchii de statuie. Dar nici pe picioare nu stătea rău: blugi foarte scurți, care arătau totul, până aproape de zona de reproducție. Ochii lui albaștri și frumoși arătau că era beat chior! Doar așa mai avu Siegfried o șansă de a supraviețui sărutului lasciv. *Slavă Domnului! Zâna îi luă apoi cana din mână, cana cu*